

Č l e n ů m !

III.

Antroposofická členská shromáždění

Bylo nemálo případů, kdy se některé osobnosti staly členy jen z toho důvodu, aby si mohly kupovat spisy, které se až dosud mimo Společnost neprodávaly. O život ve skupinách Společnosti se tito členové starali jen málo. Zpočátku do členských shromáždění přicházeli, po krátké době však zůstávali mimo s odůvodněním, že jim to, co se tu pěstuje, neposkytuje dostatek podnětů a že se mohou věnovat antroposofií lépe, když se jí zabývají v soukromí.

Nelze zajisté popírat, že by výčitky, které takové osobnosti činily členským shromážděním, byly vždy neodůvodněné. Nebylo to zaviněno vždy těmito shromážděními, ale často příliš náročnými požadavky těch, kteří si k nim nemohli vytvořit žádný vztah.

Je jistě snadné říci, že mne to neb ono neuspokojuje. Těžší je však v klidu pozorovat to, co mne neuspokojuje, a vyvinout jisté úsilí, aby člověk *sám* ze sebe přispěl ke zlepšení.

Na druhé straně však není důvod zastírat skutečnost, že v členských shromážděních by mnohé mělo být jinak, než tomu je.

A právě v takových shromážděních by se mohla potvrdit závažná pravda. Hledají-li lidé společně s vnitřní upřímností duchovní pravdy, pak také naleznou cestu jeden k druhému, od duše k duši.

Nalézt tyto cesty je v současné době hlubokou potřebou srdcí nezměrného počtu lidí. Říkají, že je-li antroposofie pravým životním názorem, pak musí u těch, kteří se nazývají antroposofy, tato niterná potřeba existovat. Přitom se ale musí dívat na to, jak mnozí, kteří zastupují v členských skupinách antroposofii jako své teoretické přesvědčení, tuto potřebu srdce neukazují.

Antroposofická členská shromáždění by samozřejmě měla převzít úkol pěstovat obsah antroposofického světového názoru. Čte se a přijímá se to, co se jako poznatky antroposofií získalo. Kdo to nenahlíží, jistě nečiní správně. Neboť, k tomu, abychom pouze

debatovali o všelijakých názorech, které máme i bez antroposofie, žádnou antroposofickou společnost nepotřebujeme. Pokud se však zůstává u pouhého předčítání antroposofických spisů nebo je-li

antroposofie přednášena jako pouhá nauka, pak je pravdou, že to, co by přinesla shromáždění si můžeme osvojit vlastní četbou.

Každý, kdo chodí na antroposofická shromáždění, by měl mít pocit, že tam nalézá více, než když pěstuje antroposofii pouze o samotě. Měl by tam chtít chodit proto, že tam nalézá lidi, se kterými by rád antroposofii pěstoval. Ve spisech o antroposofii nalézáme světový názor. V antroposofických setkáních by měl nalézat člověk člověka.

Každý, kdo antroposofii horlivě čte by měl možnost pociťovat radost z toho, že se může shromáždění antroposofů zúčastnit, protože se těší na lidi, se kterými se tam setká. Měl by se umět radovat i tehdy, když předpokládá, že neuslyší nic jiného než to, co si již dávno osvojil.

Ocitne-li se v antroposofické společnosti nový člen, neměl by starší člen pociťovat pouze uspokojení z toho, že byl získán opět nový "přivrženeček" antroposofie. Neměl by uvažovat pouze tak, že je tu opět další člen, do něhož je možné antroposofii „nalévat“. Nýbrž měl by být ochoten vnímat to lidské, co s novým členem do antroposofické skupiny vchází.

V antroposofii záleží *na pravdách*, které mohou být skrze mi zjeveny. V antroposofické společnosti záleží *na životě*, který je v ní pěstován. Bylo by nejhorším zlem, kdyby oprávněně vznikl názor: Antroposofie může být jakkoli hodnotná, chci-li se však přiblížit k lidem, půjdu raději někam jinam, než tam, kde mi chtějí antroposofové ve svém sebeuspokojení fanaticky házet na hlavu teoretické myšlenky a říkat. Nesmýšlíš-li jako já, jsi nanejvýš jen poloviční člověk.

K oprávněnému vzniku takového názoru může přispět mnohé, na jedné straně chladně a střízlivé poučování, do něhož se snadno upadá, nahlédne-li se, že v antroposofii je pravda, na druhé straně hraní si na esoteriku, což mnohokrát nově příchozího na antroposofických setkáních velmi silně odpuzuje. Nalézá lidi, kteří se chovají tajuplně, jakože vědí mnohé, co se „nemůže říci těm, kteří proto ještě nejsou zralí“. Ale nad tím vším řečněním se vznášejí hraní si na něco. Esoterika je uskutečnitelná jen prostřednictvím životní vážnosti, ne domýšlivým uspokojením, které můžeme pociťovat při „vyprávění si“ o vyšších pravdách. Proto ještě zdaleka nemusí být sentimentalita, která se bojí radosti a nadšení, životním elementem v soužití antroposofů. Avšak stranění se „profánního života“, abychom

mohli pěstovat „pravou esoteriku“, antroposofická společnost nesnese. Život obsahuje na mnoha místech více esoteriky, než se často zdá těm, kteří říkají, že tady či onde nelze esoteriku pěstovat, že se to musí činit pouze v tom či onom odděleném kroužku. Jistě jsou takové kroužky často nutné. Avšak neslučuje se to s tím, aby si tam členové na něco hráli. Musí to být místa, z nichž může být život skutečně oplodňován. "Esoterické kroužky", které vznikají jen pro to, aby pro nedostatek vážnosti opět zanikly, mohou přinést do antroposofické společnosti jen ničivé síly. Vznikají příliš často jen z potřeby tvořit „kliky“. Toto však nevede k tomu, že by bylo antroposofického života mnoho, nýbrž naopak málo. Podaří-li se působit proti vnitřní nepravdivosti, jež až dosud existovala v mnohém mluvení o „esoterice“, bude moci opravdová esoterika najít v antroposofické společnosti pravé místo.